

NÉZEM A DOBOZT

Nézem a dobozt. NÉZEM A DOBOZT

Nézem a dobozt. A nézettségi statisztikák szerint a tíz legnézettebb műsorból nyolc az RTL Klubon fut, így nem csoda, ha kissé beerősített az őszi évadot némi késéssel kezdő TV2. Elindult a Buzera Bochkor Gábor vezetésével, új gyermekműsor jelentkezik hétvégenként Sajtukukac címmel, néhány külföldi sorozatot is indítottak a csatornánál.

És ha már változás, nem ártana egy kis őszi nagytakarítás sem a házuk táján. Például az eddig látottak alapján a havi egyszeri jelentkezés nem túl jó megoldás, a Bagi-Nacsa párosra ráférne egy alaposabb pihenés. Győzikével már csak azért sem kelhetnek versenyre, mert ma már minden ötödik magyar öt nézi, kár ránk erőltetniük a paródiának szánt, egyre szellemtelenebb szövegekkel felékszerezett párbeszédeiket.

Humor van bőven, hiszen elstartolt a Megasztár harmadik menete, s mint tudjuk, az eleje inkább szól a varjúkról, mint a pacsirtákról. A „mega” jelző is szerintem ezt jelenti a műsor címében: sok-sok antisztár, meg néhány valódi. Pipik és papák egyaránt hajráznak. Állítólag jól felsülni is tudni kell: a legsokkolóbb, legviccesebb előadók felkerülnek a netre, röhögő barátok, kuncogó kollégák küldözgetik egymásnak ezen „produkciókat”.

Érdekesebbé teheti a műsort, hogy ezúttal sokan jöttek a határon túlról is szerencsét próbálni. A legtöbben Székelyföldről, de Szlovákiából, Vajdaságból, Svédországból és egzotikus tájakról is érkeztek versenyzők. A több ezer önjelölt közül csak ötven kerülhet az elődöntők színpadára. Reméljük, azért néhány dalt magyarul is elénekelnek majd.

Nézem a dobozt újabb víziók után kutatva. A cicavízió már megvolt, most valami olyan következik, amit a felnőttek értékelnek igazán: Eurovízió! A dalfesztivált szervezők mindig is azt remélték, hogy a fiatal tehetségeknek ugródeszka lesz a hírnév felé, ám a győztesek közül kevesen lettek igazi sztárok, és az első helyezett dalok többsége gyorsan kiment a divatból. Ám 1974-ben egy a hazáján kívül addig ismeretlen svéd együttes csakugyan világhírnévre tett szert. Mint egy kritikus írta évekkel később, a Waterloo „magabiztos, lendületes pop-rock szám fülbemászó kórossal, és akármilyen közhelyes a szövege, előrelépést jelentett a dalfesztivál szokásos választékához képest.” Ez a dicséret azonban kivételnek számított. Az idő tájt az angolok féltőn őrizték nagyhatalmi szerepüket a popzenében, és a kritikusok lekicsinylően, sőt ellenszenvvel írtak az ABBA-ról. Most jut eszembe, ezek szerint én már nem számítok fiatalnak, hiszen emlékszem „reájuk” „élőben” a televízióból (1982-ben oszlottak fel)! Ragyogó színekben fénylő selyemszaténból, csillogó laméból, testhez álló bársonyból készült kezeslábasaikra, magasan felhasított ruháikra és forrónadrágjaikra, ezüst combcsizmáikra. De elsősorban a remek muzsikára, és a felsorolhatatlanul sok slágerre természetesen.

Néhány napja nagyszabású show-val ünnepelték az Eurovíziós Dalfesztivál ötvenedik születésnapját a dán fővárosban. A győztes dalokat egy 14 számból álló listára szűkítették le, s amíg az ezekhez tartozó videofelvételeket vetítették, a nézők szavazhattak minden idők legjobb győztes dalára. Egyáltalán nem meglepő, hogy az ABBA együttes Waterloo-ja nyerte meg a szavazást, a második helyre az olasz Domenico Modugno 1958-as dala került (Nel blu, dipinto di blu, ismertebb címén Volare), míg a dobogó legalsó fokára az ír Johnny Logan állhatott Hold Me Now című 1987-es felvételével.

Hallgatom a rádió nevű dobozt, egy mai slágerre vágyok, amire felkapom a fejem, valami igazán fülbemászó dallamra, amit a nem létező cipészinások is fütyülhetnének az utcán. Csalódás ér, úgy látszik, ma van a tegnap holnapja, a rádiók a múlt dicsőségéből élnek. Nézem a zongorabillentyűket: azt hiszem, ezeket kellene eddig ki nem próbált sorrendben és ritmusban lenyomni valakinek. Sejthető volt, hogy egyszer elfognak a popzenében bevethető

Írta: Új Szó

2005. november 02. szerda - Módosítás: 2005. november 02. szerda

dallamok... Máris megtörtént volna?

Z. NÉMETH ISTVÁN